

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manvscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodiêre

Complectens Sanctos Mensivm Septembris Et Octobris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10262

De S. Colmanno martyre.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77413](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-77413)

cognouit. Et licet hæc magna sint, ad illam tamen sanitatum gratiam, quam per eum Dominus infirmis protulit, libet accedere. Non enim ambigitur, quod per eum, sicut suprà diximus, operata sit dextera Dei, cui ista, quæ memorauimus, tanta voluit reuelare.

Puerulus quidam Paulus nomine, crurum poplitumque graui dolore vexatus, sanctum adjicit, prostratusque genibus eius, exorare coepit, ut ei medicinam oratione sua à Domini misericordia obtineat impetrari. Qui protinus, oratione facta, oleo benedicto palpans membra infirmi, eum super lectulum suum requiescere fecit. Et cum paululum quieuisset, post viius horæ curriculum surgere iubet. Qui confurgens, sanus matri sue sancti est manibus restitutus. Pharetri cuiusdam seruus, cui dominus erat infensus, huius sacerdotis oratorium expetiuit. Quem ille elatus superbia, absente beato viro, abstraxit, ceciditque. Sed mox à febre correptus, spiritu exhalauit. Quarantanarum tertianarum've, vel reliquarum ardore febrium, oratione facta sepiùs mitigauit. Venenum malæ pustulæ, imposito salutari signo, restinxit. Obsessos à dæmonibus, inuocato Trinitatis nomine, emundauit. Surgente autem eo quadam nocte de stratu suo ad reddendum officium, vidit duos arietes magnos suis foribus assistentes, quasi præstolantes aduentum eius. Quo viso, furibundi ad eum cum imperio valido diriguntur. At ille signum Crucis opponens, illis euangelicibus, absque metu oratorium est ingressus. Alia nocte regressus ab oratorio, inuenit cellulam suam plenam dæmonijs, dixique eis: Vnde venitis? Roma, aiunt, hesterna die egressi, ad hunc locum accessiimus. Quibus ille: Abscedite, inquit, detestabiles, & nolite accedere ad locum, in quo nomen Domini inuocatur. Hęc eo dicente, sicut fumus euauerunt.

His, & talibus virtutum magnarum gratijs pollens, impleto vita præsentis curriculo, vitam percepturus æternam, migravit à seculo. Cuius beatum sepulcrum miraculosis, lorum illustrium effectu plerunque redditur gloriosum. Mascarpionis serui ipsius monasterij mentem iniquus dæmon obfederat: qui per trium annorum curricula, energumenus factus, ad sepulcrum beati viri debacchans, tandem eius est (vt credimus) oratione, electo dæmone, expurgatus, multos deinceps mente integrā viuens annos. Iuliani coniunx, quartanæ febris ardore laborans, vt sepulcrum beati viri attigit, compresso ardore ac tremore corporali, sanata discessit. Simili sorte & Baudimundi vxor ab hac febre laborabat, sed vbi ad lectulum sancti viri prostrata fudit orationem, mox in columitate restituta conualuit. Multa quidem & alia de eo audiuius, sed sufficere ad credulitatē Catholicorum hæc, quæ scripta sunt, arbitramur.

MARTYRIVM S. COLMANNI SCOTI, MAR-

TYRIS AVSTRIACI, SAPPHICO CARMINE CON-

scriptum à Iohanne Stabio, Maximiliani I. Imperatoris historico.

Vñtria sanctus canitur patronus,
Fulgidum sidus radians ab Arcto,
Scotica gentis Colomannus acer,
Regia' proles.
Ille dum sanctam Solymorum ad urbem
Transiit, dulcem patriam relinquens,
Regios fastus, trabeam, coronam,
Sceptraque tempfit.

Octobris 13.

S. Colmannus Scotus, è stirpe regia.

It Hieroflymam.

Propter & Christum peregrinus exul,
Faetus in terris alienus ultrò,
Cælicam pura meditatus aulam
Mente, fideque.
Dumque diuersos populos pererrat,
Rheticas tandem veniens ad oras,
Naue sanctum Danubius recepit
Gurgite vastus:
Perque formosas segetes, per agros
Deuehit latos, & amœna prata,
Perque colles vitiferos secando

O C T O B E R.

Norica rura.

Mirus in sanctis Deus es deorum.
 Ille terrenam Solymam requirit,
 Tu sed aeternam tribuis supremo
 Martyri Olympo.
 Austria terras agitabat amens
 Tunc furor, fortis Morauos, Bohemos,
 Pannones bello simul implicabat
 Inferus hostis.
 Ergo dum sanctum hospitio recepit
 Oppidum nostro Stokherau vocatum
 Patrio ritu, malè tentat illum
 Dæmonis astus.

Spargit in turbas odiosa dicta,
 Proder hic vestram speculator urbem:
 Credidit vulgus, trahitur nocentis
 More, modoque.

Iustus, & vincens manibus catenis,
 Et pedes pressus graibis catastis,
 Intrat horrendum tenebris situque
 Carceris antrum.

Quæditur virgis sine fine martyr,
 Virtutur corpus crepitante flamma:
 Septies Christus probat hoc talentum
 Igne manuque.

Nec quies villa est: satanæ minister
 Forpice ignita faber infidelis
 Vellicat carnes, vorat offa duræ
 Lamina serræ.

Sæuus ut nullam necis inde causam
 Tortor inuenit, malè iudicatus
 Innocens, intermedios pependit
 Eccè latrones.

Mox sui Christus famuli reuelat
 Gloriam signis, memoranda quæ sunt
 Seculis cunctis, veneretur omne ut
 Martyr in æuum.

Hucusque tantum habuit Codex, unde hæc descripsimus. Desunt autem adhuc nonnulla.

MARTYRIVM SEPTEM FRANCISCANORVM

DANIELIS, SAMVELIS, ANGELI, DONNI, LEONIS,
Nicolai & Hugolini, à Saracenis occisorum anno Christi 1221. Habetur in Vinea S. Francisci Teutonica scripta, unde id Latinè conuertit F. Laur. Surius.

Octobris 13
 vi habet
 Martyrologium,
 Proficiuntur ad Saracenos.

R A T E R Daniel Minister prouinciae Calabriae, vir fuit admiranda sanctitate, & martyrio illustris. Is cum sex fratribus Ordinis sancti Francisci, Samuele, Angelo, Donno, Leone, Nicolao & Hugolino, impetrata facultate ab Elia generali Ministro, beatissimi patris Frâncisci Vicario, è Tuscia in regionem Saracenorum profectus, ad urbem Septam peruenit. Vbi cum triduo mansisset apud mercatores Pisanos, Genuenses & Massilienses, verbū Dei prædicantes in vico quodam, extra urbem Christianis mercatoribus assignato: sabbato inde sequenti peccata sua inter se confessi sunt, & sacrosanctam Eucharistiam admotum